

КОТАКЪТЪ ПИЖО И СНѢЖНИЯТЪ ЧОВѢКЪ

На Лулу Костовъ

Сутриньта валѣ снѣгъ. Следъ обѣдъ Милчо излѣзе въ градината и направи снѣженъ човѣкъ. Сложи му две вжгленчета намѣсто очи. Прилепи му една пржчица намѣсто носъ, а друга напрѣчна намѣсто уста. После му пѣхна въ устата старата лула на дѣда си и му даде да държи въ ржце счупената дворна метла.

Като се наравда и насмѣ, Милчо се прибра въ кжщи, защото му измрѣзнаха носа и ржцетѣ. Снѣжниятъ човѣкъ остана самъ въ градината, мълчаливъ и намръщенъ.

Настъпи нощъта. Изгрѣ пълната месечина. На двора излѣзе Милчовиятъ котакъ Пижо. Той прескокна стобора и трѣгна да обходи градината. Но изведнажъ отскочи като попаренъ. Космитѣ му настрѣхнаха. Той изфуча и измяука страшно: мя-у-у-у! Ала онова, отъ което се уплаши, не се помръдна. То стоеше голѣмо като човѣкъ, съ метла въ ржка и светѣше подъ месечината, като че бѣше отъ сребро. Пижо измяука още нѣколко пжти, но чудовището не трепна. Тогава Пижо, все още настрѣхналъ и готовъ да се брани, попита: